

1505 23. Nov. 1891: 1. Beh. af Lovf. om Forandr. i L. om de kommun. Skatter i Kbhvn. 1506

tægter, som jo var for var stige betydelig, og dette Fond repræsenterer et meget betydeligt Aktiv, hvis Indtægt altsaa paa en Maade holdes uden for Kommunens øvrige Indtægter og ikke tages med i Balancen mod Kommunens Udgifter. Naar vi nu spørge, hvor vidt Københavns Kommune virkelig trænger til forøgede Indtægter, kan man ikke godt lade et saadant Forhold ude af Betragtning. Jeg ser mig ikke i Stand til at oplyse Enkelthederne derved. Men jeg antager, at der er andre Medlemmer, som ville kunne supplere den Anthydning, jeg i saa Henseende har gjort.

Dette, hvad angaar Spørgsmaalet om, hvor vidt Københavns Kommune i Virkeligheden trænger til et saa stort Beløb, som der her gøres Krav paa. Men det foreliggende Lovforslag giver jo Københavns Kommune Udgang til at opkræve et meget større Beløb endnu. Det er allerede fremhævet fra bægge de to foregaaende Taleres Side og navnlig fra den sidste ærede Talers Side belagt med Tal, som jeg antager ikke ville kunne modsiges fra nogen Side. Nu have bægge de to foregaaende Talere udtalt sig i den Retning, at man skulde begrænse Bemyndigelsen til omtrent $\frac{1}{2}$ pCt. Forøgelse af Indkomstskatten for et Tidrum af 3 Aar, og i den Tid kunde man da tage Spørgsmaalet under nøjere Overvejelse. Jeg tror, at ogsaa dette vilde man i Henshold til, hvad jeg allerede har sagt, kunne opsætte, indtil der foreligger nøjagtigere Oplysninger for os angaaende Københavns Kommunes Status, end der i dette Øjeblik foreligger. Under alle Omstændigheder tror jeg, det vilde være aldeles urigtigt, om man vilde gaa ind paa at give Indkomstskatten i København en saa ensidig Forøgelse, som her er foreslaaet. Jeg er i saa Henseende ligeledes enig med de ærede Talere; men jeg er ikke ganske enig med dem i den Maade, hvorpaa det københavnske Skattevæsen burde ordnes. De to Hovedskatter i København ere som bekendt Arealstatten og Indkomstskatten. Ved Siden af dem er der forskellige andre Afgifter: Grundskatten, Broregningsafgiften, visse Næringsafgifter o. s. v. — en egentlig Næringsstat habes jo ikke siden 1861. Men for at holde mig til de to Hovedafgifter, Arealstatten og Indkomstskatten, saa er efter min Mening det Grundlag, hvorpaa disse

opkræves, for bægges Vedkommende temmelig uretsfærdigt. Arealstatten hviler jo med et Beløb af $6\frac{3}{4}$ Skilling eller omtrent 14 Øre paa Bygninger, Forhuse og med $\frac{2}{3}$ deraf i Side- og Baghuse. Denne Sat er ens, hvad enten Bygningen ligger paa Østergade, det Strøg, hvor Bygningerne have den allerstørste Indtægt, eller i den yderste Udkant af Byen. Den er ens, hvad enten det er Bygninger med høje Etager, indrettede paa den Maade, som f. Eks. den ny Bygning, der opføres paa Kongens Nytorv i disse Aar, som kun har fire Etager af meget stor Højde, eller det er Bygninger med 4 eller høje Etager, af hvilke der kan være 6—7, Kælderens iberegnet, thi den betaler fuldt i Forhuse — saaledes som Tilfældet er i Udkanten af Byen. Paa de Bygninger, som opføres paa de gunstige beliggende Strøg, anvendes kostbarere Materialier og i enhver Henseende en rigeligere Udstyrelse, der anbringes langt større Kapitaler deri, medens der i Bygninger i de fjernere Kvarterer kun anvendes det tarveligste Materiale, fordi det der gælder om at knibe meget paa Materialet, da Huslejen er saa betydelig ringere. Over hele Byen er Bygningsafgiften den samme i Forhold til Areal i hver Etage. Denne Paaligningsmaade medførte allerede ved Bygningsfattens Fiksering i 1861 en betydelig Uretsfærdighed, men denne Uretsfærdighed stiger paa en ganske ejendommelig Maade for alle Nybygningers Vedkommende. Hver Gang en ny Bygning opføres midt i Byen paa Forretningsstrøget i de kostbare, mere indbringende Kvarterer, faar en saadan ny Bygning en Afgift, som enten ikke er større, eller stundom endog betydelig ringere, end paa en Bygning af samme Kubikindhold, der opføres i de fjernere Kvarterer. Den kan blive betydelig ringere af den Grund, at Etagerne i den førstnævnte Art af Bygninger i Almindelighed ere højere end i den sidstnævnte Art Bygninger; følgelig kan Afgiften pr. Kubikindhold blive betydelig større for den sidste Klasse, end for den første. Dette repræsenterer i Virkeligheden en Kapitalstat for hver 10,000 Kr., der anbringes i en Bygning. I de bedre Kvarterer svares der enten kun lige saa meget eller endog kun en ringere Afgift end for en Bygning i de flattere Kvarterer. Men paa Lejeindtægten